

λίες, τὸ ἓνα, τὸ ἄλλο... ξεύρεις, αὐτοὶ εἶνε πολὺ διασκεδαστικοί! Ἔτσι χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε ἐπέρασε ἡ βραδυνά... Ἐξαφνα μπαίνει τρεχάτη ἡ Ἰουλία... Ἀρχίζει, μάτια μου, κι' ἐμένα καὶ τὸν Μамετκούλ... μᾶς ἔκαμε κᾶτι ἱστορίες... πφ! Τί τὰ θέλεις, Βάσο μου, αὐτὸ δὲν τὸ καταλαβαίνω...

Ὁ Βάσος ἄφησεν ἀναρθρον κραυγὴν, συνωφρυνώθη καὶ ἤρχισε νὰ περιπατῇ εἰς τὸ δωμάτιον.

— Εὐθύμα τὴν περάσατε ἐκεῖ, νὰ σοῦ πῶ! ἐμουρμούρισε μὲ ἐν μειδίαμα ἀθυμίας.

— Μὰ τί ἀνοη - σίες εἶν' αὐτές! — εἶπε πειραγμένη ἡ Ναταλία Μιχαήλοβνα. Ξεύρω τί σκέπτεσαι! Πάντα τέτοιες βρωμοϊδέες ἔχεις στὸ νοῦ σου! Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, κι' ἐγὼ δὲν θὰ σοῦ πῶ πλέον τίποτε. Μὰ τίποτε! Νά!

Καὶ ἡ κυρία κατέβασε τὰ χεῖλη της καὶ ἐσιώπησε.

(Ἐκ τοῦ ῥωσικοῦ)

Κ. Σ. ΚΟΚΟΛΗΣ

Τὸ καπέλλο τῆς Κυρίας καὶ αἱ Ἄλπεις

Ὁ σύζυγος: — Δὲν μοῦ λές, στὴ πίστι σου, μὲ αὐτὸ τὸ καπέλλο ἐτοιμάζεσαι νὰ κάνωμε τὸ ταξίδι τῆς Ἑλβετίας;

Ἡ σύζυγος: — Γιατί;... Δὲν σοῦ ἀρέσει τάχα;

Ὁ σύζυγος: — Μοῦ ἀρέσει... Μὰ ἐγὼ ἐννοῶ νὰ βλέπω καὶ τὰς Ἄλπεις!....